

Lady Rhondda heeft de vraag gesteld, of men haar secte zou disqualificeeren om in het heerenhuis zitting te nemen. Zooals men misschien weet heeft tot nog toe nooit een vrouw zitting gehad in de Britsche Eerste Kamer.

Lady Rhondda is de dochter van den het vorig jaar overleden burggraaf Rhondda, den steenkolenmagnaat uit Wales.

De advocaat-generaal stond tegenover het verzoek niet afkeerig. Het resultaat van het onderzoek der commissie was dan ook, dat de voorzitter verklaarde, dat de commissie zich gunstig zou uitspreken tegenover het verzoek van Lady Rhondda.

Na afloop van het geding door een persman ondervraagd, verklaarde de lady opgetogen te zijn over het goede resultaat van haar actie.

Op de vraag, wanneer zij de historische daad zou stellen, om namelijk tusschen de peers en bisschoppen plaats te nemen, zeide zij lachend, dat zulks zoo gauw niet zou gaan en dat zij geduldig moest afwachten, totdat zij door het hoogerhuis zou worden uitgenoodigd om zitting te nemen. De kwestie van de toelating der vrouw moet eerst ook door het hoogerhuis zelf worden aangenomen.

Lady Rhondda is een groote zakenvrouw en directrice van niet minder dan 27 maatschappijen. Met haar vader was zij een der weinig overlevenden van de tot zinken gebrachte „Aquitania”.

Wordt het verzoek van Lady Rhondda ingewilligd, dan zullen nog acht andere edelvrouwen haar rechten op een zetel in het heerenhuis doen gelden. Dat het verzoek zal worden ingewilligd is niet onwaarschijnlijk.

In China. Ernstiger zijn de toestanden, waarmee Engeland te doen heeft in de onder Engelsch gezag staande Chineesche havenstad Hongkong.

Sinds onheugelijke tijden bestaat te Hongkong het gebruik van „Mui-Tsai”, een vorm van adoptie van kleine meisjes. Langen tijd is er over gestreden, of dit gebruik eigenlijk niet een vorm van slavernij was, om geen erger woord er voor te bezigen. Met de Engelsche wet was het, gelijk was uitgemaakt, onverenigbaar.

Wat is „Mui-Tsai”? In werkelijkheid het volgende: jonge meisjes tusschen vier en dertien jaar oud, worden eerst vor den schijn geadopteerd, en daarna door bemiddeling van makelaars verhandeld voor „huiselijke en andere diensten”. Thans zijn zulke wantoestanden aan het licht gekomen, dat een onderzoek werd gelast. De Chineezzen zelf schijnen ook op een ingrijpen van hoogerhand gesteld te zijn.

Er bleek o.m., dat voor de meisjes tusschen 10 en 15 pond sterling werd betaald voor ieder jaar dat ze telden. Natuurlijk waren er koopers te goeder trouw, maar de meesten sloten zulk een koop af om

de kinderen aan de prostitutie over te leveren of om er anderszins hun eigendomsrecht over uit te oefenen. Men schat het aantal der te Hongkong aldus in slavernij verkeerende kinderen op niet minder dan 50.000.

Thans zal omtrent dit hoogelijk onzedelijke stelsel te Londen een conferentie worden gehouden.

In Amerika zijn het niet de kinderen van een vreemde nationaliteit, maar de eigen landskinderen, die tegen zichzelf beschermd moeten worden. Het is n.l. gebleken dat 1600 jongens en 12.634 meisjes van den leeftijd van vijftien jaar in 1920 gehuwd zijn. Sinds zijn 82 jongens en 499 meisjes weer gescheiden. Zou hier niet een wettelijk verbod moeten worden gemaakt?

J. M. W.—W.

JACQUELINE VAN DER WAALS

Een der toch reeds weinige christelijke litteratoren van beteekenis is door den dood van ons weggenomen. En daar de heengegane een vrouw was, past ons wel een woord van herinnering in dit blad.

Misschien is haar eigen bescheidenheid er schuld aan, maar ik kan de gedachte niet van mij afzetten, dat haar heengaan wel heel kalm is opgenomen in onze christelijke kringen. Alsof het niet zoo heel erg was, dat de stem van deze dichteres voortaan niet meer gehoord zal worden. Voelt ons christenvolk nog te weinig voor poëzie?

Zelve zou de dichteres mogelijk niet geklaagd hebben, dat er te weinig woorden aan haar werden gewijd. In haar ziekte wilde ze niet, dat er nog eens opzettelijk over haar toestand zou geschreven worden. En in haar laatste bundel zegt ze:

„Gaf mij ooit, in vroeger stonden
Haat of onrecht stof tot klagen
Over and'rer menschen zonden?
Ik geloof het noô.
Of miskennis? Zoude ik vragen,
Om gekend te zijn, wier stage
Zorg bestond in 't veilig dragen
Van 't incognito? ¹⁾)

Maar toch: het christelijk Nederland mocht er wel anders over denken. En gelukkig blijken niet allen zoo onaandoenlijk.

Mee door haar bescheidenheid weten we weinig meer van deze dichteres, dan haar verzen ons leeren. Soms treft ons daarin een toon van somberheid:

¹⁾ Incognito = naamsverberging.

„Zoude ik mijn liedjes,
De vluchtige, lichte
Liedekens zingen
Gelijk ik ze zing?
Zoude ik zoo lustige
liedekens dichten,
Zoo het mij naar
mijn lust verging?

Zoude ik mij spelender-
wijze vermeiden,
Dingen bezingend,
die buiten mij zijn:
Vrede — van 't vee
in de vredige weiden,
Vreugde — van bloemen
en zonneschijn?

Zoude ik zoo vreugdige
liedekens zingen,
Zoo ik hier binnen
de vreugde vond?”

Van de dingen rondom haar zong ze. En ze deed het mooi. Sommige van haar natuurliedjes zijn bekend b.v. „Winterstilte” en 't vaak, ook op meisjes-

vereeningen gereciteerde: „Najaarslaan” met de regels:

Ik sprak: „Als bij mijn aankomst wijd
Die poorten openstaan
In welk een groote heerlijkheid
Zal ik dan binnengaan;
Indien van goud de gangen zijn,
Hoe groot moet mijn verlangen zijn,
De zalen in te gaan.”

Afgaand op hetgeen ons tegenklonk uit vele harer verzen mogen we gelooven, dat zij nu de gouden heerlijkheid is ingegaan.

Haar laatste vers, dat zij dicteerde, omdat ze niet meer schrijven kon, en dat is opgenomen in het Chr. letterkundig tijdschrift „Opgang” luidt:

„Dank, dat ik mocht spreken,
Eer het groote zwijgen komt,
Eer mijn stem zal breken
En mijn woord verstomt.

Als de hand zal zinken
Die het speeltuig heeft gevoerd,
Zal de harp nog klinken,
Door den wind beroerd?

Zal haar klank bewaren
Van mijn ziel het kranke beeld?
Of Hem openbaren,
Hem, wiens stem de snaren
Aanroert en bespeelt?”

Wanneer deze regelen er toe bijdragen, dat men niet alleen nog eens aan deze dichteres denkt, doch dat men ook haar verzen leest, die door hun eenvoud voor velen begrijpelijk zijn, dan is mijn doel bereikt.
J. M. W.—W.

INTELLECTUEELE OPVOEDING

VII (slot).

Het „onderwijs” der jonge vrouw (b).

Wanneer het jonge meisje op 16 à 17 jarigen leeftijd met haar hoofdje vol schoolse wetenschap bij Moeder in de huishouding komt en niet direct iets behoeft bij te dragen voor eigen onderhoud, dus geen plaats behoeft te zoeken op een kantoor, of iets anders, zal zij toch verstandig doen zich in minstens één harer meest geliefde vakken zóó te bekwamen, dat zij tegen haar meerderjarigheid daarin een examen kan doen, dat haar, zoo dit noodig of gewenscht blijkt, in staat kan stellen „op eigen beenen te staan” of zooals men ook wel zegt „zichzelf te bedruipen”.